

'HET SCHEEP(S)JOURNAAL'

Officieel orgaan van de werkgroep
genealogie van de familie Scheepbouwer.

In dit nummer:

1. Van de redactie	pagina 2
2. De jongste en de oudste, geboorten	pagina 2
3. Verjaardagen/jubilea	pagina 3
4. Familie(s) verhalen	pagina 4
5. In Memoriam	pagina 14
6. Uit de pers	pagina 15
7. Tenslotte	pagina 15

Jaargang 7 - nummer 1

januari 2005

1. Van de redactie.

Aan het begin van dit nieuwe jaar - hoewel de eerste maand, als dit nummer op Uw mat valt, alweer verstreken is - wil ik graag beginnen met U allen, mede namens Florry, een heel voorspoedig en vooral gezond 2005 toe te wensen.

Dat het U moge brengen wat U er van verwacht en wellicht nog wat meer.

Voor U ligt alweer het 1^e nummer van de 7^e jaargang. Het begint toch langzamerhand een instituut te worden, nietwaar. En een dergelijk instituut moet in stand worden gehouden!

Vandaar maar weer eens een oproep aan alle lezers om ook de pen eens te grijpen. In dit nummer staan twee voorbeelden van naamgenoten, die dat hebben gedaan en een poging hebben gewaagd om een soort levensverhaal of familiebeschrijving voor ons familieboek te maken. Waarvoor mijn hartelijke dank.

Mocht U, net als Piet Scheepbouwer, wat hulp willen hebben bij het samenstellen van Uw verhaal, dan belt U maar en ik kom langs om samen een opzet te maken.

Omdat mede door het verhaal van Piet het journal nog al omvangrijk is geworden, heb ik deze keer afgezien van het opnemen van de rubrieken **Vraag en Antwoord** en **Familie historie**. Volgend nummer hoop ik daar weer mee door te gaan.

Anders dan de ingezonden en opgenomen familie verhalen, waren er ook geen **reacties van lezers**, zodat ook die rubriek deze keer is komen te vervallen. Het is aan U of die rubriek er de volgende keer weer wel in staat!

2. De oudste en de jongste, geboorten.

De oudste.

Door het overlijden van de sterkste van ons geslacht, Gerard Scheepbouwer (zie de rubriek: **In Memoriam**), is er een wijziging opgetreden in de ranglijst van de oudste Scheepbouwer. Voor zover mijn gegevens reiken, is zijn plaats nu ingenomen door een vrouw en wel Elisabeth Scheepbouwer uit Grijpskerk.

Zij is een zuster van Piet (zie de rubriek: **Familie(s) verhalen**) en een tante resp. oudtante van Hans en Jannemarie uit Amersfoort. Zij is geboren op 26 april 1908 en wordt dit jaar hopelijk 97 jaar. Zij werd geboren in Utrecht, maar is nu dus Friezin.

De jongste.

In de stand van de jongste is bij mijn weten geen verandering opgetreden, zodat die positie nog steeds wordt ingenomen door **Danny** van 8 mei 2004.

Geboorten.

Uit de bijdrage van Hans Scheepbouwer (zie **Familie(s) verhalen**) blijkt, dat er op 7 juli 2004 een tweeling is geboren, waarvan de trotse ouders zijn: Anita Scheepbouwer en André van Wijk.

Van die tweeling heet de oudste Iris en de tweede Mirthe.

Wij wensen de tweeling een voorspoedig en gezond leven en feliciteren ouders en grootouders.

3. Verjaardagen/jubileea.

M	D	W	D	V
30	31	1	2	3
6	7	8	9	10
13	14	15	16	17
20	21	22	23	24
27	28	29	30	1

Verjaardagen:

februari

02	Sabrina	25 jaar
07	Johannes	55 jaar
15	Theodora	86 jaar
21	Johanna C.Neijhoft	65 jaar
24	Daan Brouwer	05 jaar
	Louise Willemia A.	45 jaar
28	Anita Johanna M.	30 jaar

maart

07	Toos v.d. Slot	50 jaar
09	Hendrik	83 jaar
19	Cody William (Canada)	10 jaar
	Kimberly Brooke (id)	10 jaar
22	Cornelia Elisabeth	50 jaar
25	Daniël Vlasveld	30 jaar
	Hendrika Gretha van Brussel	65 jaar
26	Daniël	10 jaar
27	Schelto	84 jaar
28	Wilhelmus F.B.	35 jaar
29	Robert	60 jaar

april

09	Johanna	55 jaar
12	Jan Arnold	65 jaar
20	Nianthe Hilgers	30 jaar
22	Pieter	91 jaar
24	Jason Michael	20 jaar
25	Neeltje (Nel)	85 jaar
26	Elisabeth	97 jaar
27	Eduard J. Bolk	40 jaar
30	Jan	55 jaar

mei

05	Astrid L.J.Brandsma	60 jaar
	Jacobus	85 jaar
06	Johannes	75 jaar
08	Johanna C.Biesheuvel	60 jaar
	Cornelia	84 jaar
	Danny	01 jaar
10	Leni Marie	65 jaar
14	Ruby M.P. Aladdin	10 jaar
17	Lambertus	50 jaar
24	Pieter Jan Beets	75 jaar

juni

01	Eva	05 jaar
	Johanna Catharina	81 jaar

02	Dirk W. van Eijdsden	84 jaar
03	Patrick	03 jaar
05	Magdalena W.van Doorn	65 jaar
06	Annelies	20 jaar
09	Johannes A. Nonneman	65 jaar
11	Sjoukjen Tieland	60 jaar
17	Neeltje	85 jaar
19	Wilhelmina	85 jaar
24	Wilhelmina Johanna	80 jaar
27	Johannes W.J. (Hans)	40 jaar

Huwelijksjubilea.

februari

24	Bianca G. Scheepbouwer en Leon L.P.N. Huijsmans	10 jaar
----	--	---------

maart

05	Robert Scheepbouwer en Matthijsje C. van der Leist	35 jaar
----	---	---------

april

geen huwelijksjubilea

mei

11	Otto Scheepbouwer en Florance Hoelen	45 jaar
----	---	---------

juni

geen huwelijksjubilea

Voor de goede orde merk ik nog maar eens op, dat ik niet kan instaan voor de volledigheid en/of de juistheid, omdat mijn databank niet volledig up-to-date is.

Als ik daardoor ongewild personen in de bovenstaande lijsten heb opgevoerd, die niet meer in leven zijn, dan betreur ik dat.

Graag ontvang ik daarover een reactie (met vermelding van de betrokken gegevens), zodat de fout kan worden hersteld.

Zijn er personen niet opgenomen, die er wel in hadden behoren te staan, dan verneem ik dat ook graag.

Naar aanleiding van deze opmerking in het vorige nummer, kreeg ik inderdaad enkele correcties. Waarvoor dank!

4. Familie(s) verhalen.

Eind oktober, kort na het verschijnen van het oktobernummer van het jaarnaal, kreeg ik via mijn antwoordapparaat een boodschap van Piet Scheepbouwer uit Heemstede.

Hij wilde in de eerste plaats weten wanneer hij voor het laatst zijn contributie had voldaan, deelde mee dat hij daarnaast een extra donatie wilde storten voor onze vereniging en gaf aan dat hij graag zijn levensverhaal wilde vertellen, maar niet goed wist hoe daaraan vorm te geven.

In het daarop volgende telefoongesprek spraken wij af, dat ik binnen afzienbare tijd met een memorecorder bij hem langs zou komen om zijn verhaal aan te horen/op te nemen en daarvan een leesbare samenvatting voor ons blad zou proberen te maken.

Zo gezegd, zo gedaan en op 8 november j.l. togen Florry en ik - gewapend met een bos fraaie najaarsbloemen - naar Heemstede. Wij werden uiterst gastvrij ontvangen en voelden ons direct thuis.

Maar ja, wat wil je ook: familie nietwaar en bloed kruipt, waar het niet gaan kan!

Het bleek nog dichterbij dan ik dacht, want mevrouw Scheepbouwer - Rietje voor intimi - bleek net als ik, een ras-Zaankanter. Hoewel ras? Assendelft ligt wel een beetje aan de periferie van de Zaanstreek. Maar toch: het kon niet meer stuk!

Pieter, geboren 22 april 1914, en nu dus ruim negentig jaar, vertelde dat hij zich meer en meer allerlei verhalen uit zijn jeugd herinnerde en dat hij het jammer zou vinden als die verloren zouden gaan. Hij zag echter geen kans om ze zelf aan het papier toe te vertrouwen, vandaar dat hij had gebeld.

Toen ik binnenkwam zag ik al een hele stapel foto's en alle inmiddels uitgebrachte scheep(s)journaals keurig ingebonden op tafel liggen. Eerst hebben we zeker een half uur allerlei foto's bekeken en kwamen er al flarden van verhalen los. Vervolgens dronken we een kop thee, installeerde ik mijn recorder en begon hij te vertellen:

“mijn ouders hadden in totaal 16 kinderen: 11 meisjes en 5 jongens. Ik was het achtste kind en de derde zoon. Van de 16 kinderen, die allemaal volwassen zijn geworden, zijn er nu nog zeven in leven. Daarvan is mijn zuster Elisabeth in Grijpskerk (Frl.) met haar 96 jaar, de oudste.

Wij woonden sinds 1913 in de Paulus van Vianenstraat 4 aan de Vecht in Utrecht. Daar ben ik dus ook geboren. Je kunt je voorstellen

dat met een zodanig kinderrijk gezin – zeker in die tijd - er altijd dringend behoefte was aan geld. Dat was ook de reden dat mijn vader, die eigenlijk een opleiding tot onderwijzer had gevolgd, uiteindelijk als timmerman is gaan werken omdat dat toentertijd beter betaalde!”

Mijn - naar ik dacht - voor de hand liggende vraag, of het gezin Rooms Katholiek was, werd ontkennend beantwoord. Het gezin was van Nederlands Hervormde huize!

“je zult begrijpen”, vervolgde Pieter zijn verhaal, “dat ook ik, zodra ik daartoe dus ook maar enigszins in staat was, zoveel mogelijk moest bijdragen aan het gezinsinkomen. Daarom stond ik met zeven, acht jaar ‘s morgens voor schooltijd al te wachten bij de spoorwegovergang, om daar tegen een kleine vergoeding te helpen met het duwen van allerhande karren.

Later ging ik helpen bij de melkboer. In die tijd was er nog geen wijsanering toegepast en had hij klanten door de hele stad. Ik zorgde dan voor de toelevering van melk met een transportfiets. Op de voorkant was een constructie aangebracht, waarin precies een melkbus met 10 liter melk paste.

Ik was eigenlijk nog te klein voor die fiets en kon niet goed bij de trappers. Om dat euvel te verhelpen heeft mijn vader daarom een tweetal blokken op de trappers vastgezet!

Ook ging ik 's morgens al heel vroeg met 2 emmers melk van elk 5 liter van de Kalverdans naar de bakker op de Oude Gracht. Die melk moest daar om rond 6 uur zijn!

In het najaar en vooral de wintertijd was dat een koude klus. In mijn korte broek en zonder handschoenen liep ik dat stuk elke morgen.

Kennelijk was het mij aan te zien dat ik het koud had, want op een morgen kwam mij een oudere dame tegemoet, die zei: 'heb jij zulke koude handen, jochie? Hier stop ze maar even onder mijn armen, dan kun je ze warmen'. Enige tijd later ging ik dan met weer even warme handen verder.

Inmiddels was mijn oudste zuster getrouwd met Jan van Berkel. Omdat ze op dat moment nog niet over woonruimte beschikten, zei vader: 'Kom dan maar tijdelijk bij ons wonen.' Dat was in 1922, dus toen waren wij ook al met z'n vijftienen! Hoe meer zielen

Ik kan me nog goed herinneren, dat mijn zuster op een goed moment moest bevallen. Dat was in de avond en wij zagen de dokter komen. Zoals in die tijd een dokter was gekleed: in

een lange overjas met bontkraag en zo'n vierkant koffertje in de hand.

Later toen we al in bed lagen, hoorden we opeens een baby huilen. Wat vreemd, er waren toch geen baby's bij ons thuis? We keken elkaar aan en toen zei één van ons opeens: 'Ik weet het al. Dat heeft de dokter zeker mee genomen in dat koffertje!

In die tijd was mijn zwager een kolenhandel begonnen en daartoe haalde hij zijn kolen in bulk per schip uit België.

Naast mijn werk bij de melkboer moest ik toen op een gegeven na het afleveren van de melk hardlopend naar het terrein van mijn zwager om daar te helpen met het zeven en in zakken doen van de kolen.

Als de tijd voor de school was gekomen en ik weg wilde gaan, werd ik altijd nog even tegengehouden om 'nog 5 zakkies' te vullen. Daarna moest ik als een gek lopen om nog op tijd op school te komen.

Je kunt je voorstellen, hoe ik dan -helemaal onder het kolenstofhijgend op school kwam. En daar werd ik dan door de meester weer naar huis gestuurd om me eerst te gaan wassen!

Het was uiteraard niet zo, dat er door al dat werken geen tijd meer was voor kattenkwaad. Natuurlijk wel! Ik herinner mij, dat er bij ons in de buurt een man was met een hondenkar. Die zag je toen nog regelmatig.

Eén van mijn vriendjes had een bokkenwagen en op een gegeven dag hebben we de hond uitgespannen en voor de bokkenwagen gezet, waarna we er met z'n allen mee zijn gaan rijden. Natuurlijk volgden we niet altijd de schone wegen, dus toen we de hond terug wilde brengen, zagen we dat het tuig helemaal onder de modder zat.

Om dat weg te spoelen, haalden we het tuig enkele malen door de Vecht, maar iemand was zo stom het los te laten en daar lag het tuig op de bodem van de rivier. Goede raad was duur, tot er één zo slim was om naar een naastgelegen boerderij te gaan om een walhaak te lenen. En op zeker moment was het geluk met ons en hadden we beet. Snel hebben de hond en tuig weer teruggebracht.

Mijn moeder moest altijd woekeren met geld. In die tijd had je voor het

gas nog van die munten, waar een hapje uit was. En het gebeurde wel, dat het gas uitviel omdat het muntje op was, maar er nog geen nieuw muntje kon worden gekocht.

Het is wel gebeurd, dat mijn moeder - teneinde raad - het loodje op de gasmeter verbrak, waardoor het gas zonder muntje weer kon stromen. Dat mocht natuurlijk niet en het werd uiteindelijk ook altijd weer ontdekt als het gasbedrijf de meter kwam legen. Maar op dat moment gaf het even ruimte!

Voor dat soort situaties had mijn moeder een briljante oplossing. Ieder jaar kreeg vader een doos sigaren voor z'n verjaardag, maar moeder haalde er van te voren altijd een paar uit, die ze bewaarde.

Kwam er dan een meteropnemer van het gasbedrijf, die constateerde dat er 'gefraudeerd' was, dan gaf ze hem een paar sigaren en zei:

'Jochie, wat moest ik dan? Mijn munten waren op en ik had geen geld. Hier die zijn voor jou en ik zal het nooit meer doen!'

Meestal kwam ze er op deze manier mee weg!

In die tijd hadden we nog gasverlichting. Je weet wel, van die lampen met zo'n gloeikousje. Het duurde altijd even voordat het kousje zodanig gloeide dat er licht was en die tijd – en ook daarna – werd veel gebruikt om met z'n allen te zingen.

Dat herinner ik me nog als een gezellig moment van de dag. Bovendien had je tijdens het zingen niet of nauwelijks licht nodig en dat spaarde ook weer.

Na het afronden van de lagere school, moest ik gaan werken. Ik had nog geen idee wat ik zou willen gaan doen, maar ik had een vriendje die op de gestalde fietsen paste bij Gerzon (een modemagazijn). Die vertelde, dat ze bij Gerzon een piccolo/liftbediende zochten en zo kwam ik daar terecht.

Ik kreeg een mooi pak aan met een hele rij glimmende knopen en een hoofddeksel met een band onder m'n kin. Het was een lucratieve baan, zeker op regenachtige dagen, want dan lieten de winkelende dames hun natte paraplu bij mij achter en kwamen die na afloop weer ophalen. Ik kreeg dan meestal een dubbeltje

voor het oppassen. Er waren dagen, dat ik wel 40 dubbeltjes ving!

Van Gerzon stapte ik op een gegeven moment over naar de nieuw in de stad verschenen Heck's lunchroom. Ik zorgde daar voor de telefoongesprekken. Klanten vroegen een nummer aan, dat draaide ik dan en riep vervolgens via een geluidsinstallatie om, dat hun verbinding tot stand was gekomen.

Daarnaast verkocht ik sigaretten in de biljartzaal. Daar stonden in die tijd 13 biljarttafels. Er was ook levende muziek. Ik herinner mij onder andere nog het beroemde orkest van Boyd Bachman.

In de daarop volgende jaren heb ik mijn carrière in eerste aanleg in de horecadienstverlening gezocht. Ik heb als kelner gewerkt bij hotel-restaurant Monopole en later ook bij hotel Hoog Brabant.

Begin augustus 1933 solliciteerde ik bij de Holland-Amerikalijn, o.m. op advies van een Duitse bekende. Ik kreeg vrijwel onmiddellijk bericht dat ik mij half augustus bij de civiele dienst moest melden.

*Opmerkelijk was wel, dat in die brief uitdrukkelijk werd vermeld, **dat reiskosten niet vergoed** zouden worden! Dat is tegenwoordig toch meestal anders.*

Kort daarop monsterde ik aan op de 'Rotterdam' voor een plezierreis naar Spanje en Portugal. Het was een prachtig schip, met enkeldiepe tapijten. Een nadeel daarvan voor ons, die de gehele dag liepen te bedienen, was dat je er 's avonds zwaar vermoeide voeten aan over hield.

Na terugkomst monsterde ik weer af vanwege het huwelijk van mijn zuster Greet. Alles bij elkaar was dat dus een kort zeemansavontuur.

Daarna ging ik weer terug naar Monopole. Ongeveer gelijktijdig met mijn komst, vertrok de oberkelner en kreeg ik de kans zijn werk over te nemen.

Kort daarna kwam er ook een oud-medewerker van Wagon-Lits in dienst, die eigenlijk ook mijn werkzaamheden wilde gaan doen. In overleg met de directeur werd toen afgesproken dat wij om de week van baan zouden wisselen. Door gekonkel van andere medewerkers, die de man van Wagon-Lits tegen mij opzette, kregen we ruzie. Deze ruzie werd na bemiddeling van de directeur weer bijgelegd, maar ik voelde mij toch niet zo prettig meer en vertrok toen

naar de stationsrestaurant van Zutphen.

Toen er daar ook een conflict ontstond was ik het zo zat dat ik naar huis ging en tegen mijn moeder zei, daar ga ik nooit meer heen.

Mijn zwager, die daar van hoorde, zei tegen mij: 'Waarom blijf je toch in die hotel/restaurant branche werken. Het zijn altijd lange dagen en ook in het weekend, je bent nooit vrij' Ga in de brandstoffen.'

Voordat ik overga naar mijn uiteindelijke bestemming in de brandstoffen, nog een kleine anekdote uit de horeca. Zomer 1933 werkte in het Palace hotel in Noordwijk aan Zee en tijdens een van mijn schaarse uren liep ik over de boulevard.

Het was zoals gezegd, zomer en ik was gekleed in een lange broek en een donker singlet. Mijn overhemd had ik uitgetrokken. Toen ik zo op een hek van de zon zat te genieten kwam er een agent langs, die mij sommeerde mijn overhemd weer aan te trekken, want zo ongekleed werd ik niet geacht over straat te lopen.

Als je nu op de stranden en boulevards van onze badplaatsen rondkijkt, dan zie je wel wat anders dan twee blote armen!

In eerste instantie wilde ik van een overstap van de horeca naar de kolenhandel niets weten, maar mijn moeder leek het wel wat en zei: 'Wat vind je ervan? Denk er toch nog eens over na!' Na enig nadenken ging ik naar mijn zwager en zei: 'Hoe had je dat dan gedacht?'

Voor ik het wist werkte ik in Utrecht in de kolen. Ik moest daar 's morgens om zes uur beginnen en als je dan bedenkt, dat mijn enige vervoermiddel een fiets was en het ongeveer twee uur fietsen was, dan kun je wel nagaan dat ik een probleem had. Gelukkig kon ik al snel meerijden met een Amersfoortse groenteman. Fiets in de achterbak.

Na de eerste ervaring te hebben opgedaan bij mijn zwager, die toen al een bedrijf had met 6 auto's en een opslag in een oude steenoven in Jutphaas, ben ik 1936 mede op zijn advies, voor mezelf begonnen. Vanaf het begin noemde ik mijn bedrijf: ABC (Amersfoortse Brandstof Centrale).

Een spaarbankboekje waarop mijn vroegere baas van het Monopole al die tijd voor en met mij had gespaard en waarop ruim fl. 500,-- stond, was mijn handelskapitaal.

Een wijze les, die ik van hem met betrekking tot sparen heb geleerd is: 'Het mag wel meer, maar nooit minder!' Die gedachte heb ik ook aan mijn kinderen en later kleinkinderen doorgegeven.

In 1938 ben ik getrouwd en wij kregen in de daarop volgende jaren twee zoons.

Voor de geboorte van onze oudste zoon, had mijn vrouw al aangegeven dat zij zo graag zo'n typische Engelse kinderwagen, met van die hoge wielen, zou willen hebben. Maar hoe ik ook zocht ik vond er geen. Tot ik op enig moment in de stad een mevrouw met exact zo'n wagen zag lopen.

Ik trok de stoute schoenen aan en vroeg haar of ze hem soms binnenkort niet meer nodig had en wilde verkopen. Daarvoor moest ik maar bij haar man zijn, zei de vrouw.

Nog diezelfde avond ging ik naar hun woning en vroeg de man of ik de wagen kon overnemen. Na enige bedenktijd zei de man: 'O.k. neem hem maar'. Zo kreeg mijn vrouw toch nog op tijd haar wagen!

Terug naar mijn kolenbedrijf: mijn kolen betrok ik van mijn zwager.

(Daarmee zou hij overigens in de oorlog nog problemen krijgen. Zie hieronder)

Mijn eerste bedrijfspand huurde ik van een olieboer. Succesievelijk bouwde ik een eigen klantenbestand op en daarnaast ondersteunde ik op allerlei manieren de grootste kolenhandelaar in Amersfoort, de fa. van Galen Last.

Deze was een van de notabelen van Amersfoort. Hij zat in de gemeenteraad voor de toenmalige CHU en was lid van het kerkbestuur. Daarnaast bekleedde hij ook nog allerlei andere functies en had dus niet zo veel tijd over om het bedrijf zelf te leiden. In die zin kon ik hem goed ondersteunen. Dat kwam mij later nog goed van pas!

Met horten en stoten hebben we ons door de oorlog heen geworsteld. Op een gegeven moment werden de kolen ook gerantsoeneerd en kwamen de distributiebonnen.

Zoals ik al vertelde kwam ik toen in de problemen, omdat ik mijn kolen niet rechtstreeks inkocht, maar van mijn zwager betrok. Daardoor stond ik niet te boek als zelfstandig handelaar en had ik dus ook geen z.g. distributienummer. Dat had tot gevolg dat ik mijn distributiebonnen niet kon verzilveren.

Door bemiddeling van de heer van Galen Last, die deel uitmaakte van het distributiekantoor, werd dat uiteindelijk toch nog opgelost.

Mijn enige vrachtwagen is ook nog gevorderd door de Duitsers om oorlogsbuit naar Arnhem te rijden, waar het werd ingescheept voor transport naar Duitsland. De Duitsers roofden in deze periode letterlijk alles wat los en vast zat en brachten dat naar Duitsland.

(Over de handel in brandstoffen doen overigens allerlei verhalen de ronde. Zo vertelde Rietje, dat zij onlangs in een gezelschap dames verkeerde, waarover dat soort dingen werd gesproken. Zo moest je, zeiden de dames, na aflevering van de kolen altijd goed de zakken tellen, opdat je niet te weinig had ontvangen. Wijselijk hield Rietje haar mond en vertelde maar niet, dat de mannen bij het brengen altijd met een lege zak op het hoofd en schouders liepen. Ogenschijnlijk ter bescherming. Maar het kwam ook voor dat tenslotte die zak ook op de stapel werd gedeponereerd, waardoor er het juiste aantal - lege - zakken lag. Dat er dan in werkelijkheid 1 zak kolen te weinig was gelost, had men meestal niet door!

Een andere bekende truc was om de opgeslagen kolen goed nat te houden. Natte kolen wogen immers meer dan droge!)

In 1956 besloot van Galen Last te stoppen met zijn bedrijf en het over te doen. Toen ik er van hoorde,

waren er met potentiële kopers al onderhandelingen gestart en ik vreesde er naast te grijpen.

Toen ik duidelijk maakte ook geïnteresseerd te zijn, draaiden de kansen en uiteindelijk kon ik het bedrijf overnemen. Mede door zijn vele contacten in politiek en kerkelijk Amersfoort, had van Galen Last in de loop der jaren een indrukwekkend klantenbestand opgebouwd, o.m. bestaande uit scholen, kerken, ziekenhuizen en maatschappelijke instellingen. Al met al nam ik daardoor een aanzienlijk bedrijf over.

Een belangrijke succesfactor is om te kunnen beschikken over voldoende en goede opslagcapaciteit voor je handelsvoorraad. Ik begon in een gehuurde loods in de stad. Ik wilde echter graag eigenaar zijn, om in het in slechte staat verkerende pand, verbeteringen te kunnen doen. De beheerder, een plaatselijke notaris wilde echter niet verkopen, maar direct contact met de eigenaar leverde wel resultaat op. Ik moest alleen ook het naastgelegen pand kopen. Dat kon ik later weer goed verhuren.

De opslag midden in de stad was echter verre van praktisch en uiteindelijk slaagde ik er in om ruimte te kunnen krijgen op het NS-terrein. Dat was ideaal, direct aansluitend op de aanvoer per trein. Dat was precies wat ik zocht!

Door de gewijzigde omstandigheden, stookolie en later aardgas kwamen als alternatieve warmtebronnen op, nam de handel in kolen op den duur zo af, dat het bedrijf uiteindelijk in 1973 werd gesaneerd en geliquideerd.

Inmiddels was mijn echtgenote na een slopende ziekte overleden. In 1972 leerde ik mijn huidige levenspartner kennen, die na een echtscheiding alleen was achtergebleven. Zij woonde in Heemstede en na verloop van tijd besloot ik – mede gelet op de afstand Amersfoort en Heemstede - naar Heemstede te verkassen. Daar wonen wij nu al weer ruim dertig jaar samen.

Nadat ik was gestopt met mijn bedrijf, heb ik nog enkele jaren met veel plezier gewerkt op het Administratief Centrum aan de Zijlweg in Haarlem.

Met mijn gezondheid gaat het langzamerhand wat minder. Uiteraard heb ik problemen met mijn rug. Dat is ook niet verwonderlijk als je bedenkt hoeveel mud kolen (à 75 kg) via mijn rug en schouders in de diverse kolenhokken e.d. zijn gedeponeerd.

Ik hoor niet zo goed meer en ook mijn longen en mijn benen laten het wat afweten, dus ik kom bijna niet meer buiten. Alleen autorijden gaat nog goed. Als ik achter het stuur zit,

dan voel ik mij nog als een jonge god!

Onlangs kwam mijn zwager op bezoek en vroeg me: 'Hoe gaat het?', waarop ik antwoordde: 'Het kaarsje gaat steeds kleiner branden'. Nou zei hij toen: "Dan zal ik maar niet te hard blazen!" En zo lachen we er nog maar een beetje om."

Pieter is inmiddels ruim drie uur aan het woord geweest. Vrijwel onafgebroken, er was nauwelijks tijd om een kopje koffie te drinken. Maar ik heb het gevoel dat hij het plezierig heeft gevonden om zijn verhaal te hebben gedaan. En dan heb ik nog lang niet alles weergegeven. Ik hoop echter met deze samenvatting toch de essentie van zijn leven in woorden te hebben gevangen.

Florry maakte tijdens en na ons gesprek nog een aantal mooie foto's van Pieter en Rietje, als een aandenken aan deze plezierige middag. Later zou blijken hoe goed dat was geweest!

Bij het weggaan vroeg ik hem om een paar foto's in bruikleen om te kopiëren voor het familiearchief. Spontaan kreeg ik de hele doos mee. Ik beloofde ze spoedig weer terug te brengen.

Ons gesprek kreeg kort daarop een droevig vervolg toen Pieter plotseling in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Er werd o.m. vocht achter de longen weggenomen en hij vermagerde en verzwakte sterk.

Na een verblijf van een kleine twee weken in het ziekenhuis kwam hij weer thuis, maar moest kort daarop worden

opgenomen in een verpleeghuis. Mijn laatste informatie is, dat hij daar nog steeds verblijft.

Achteraf heb ik me afgevraagd of Pieter heeft voorvoeld, dat dit zou gaan gebeuren en dat hij voordien zijn verhaal heeft willen vertellen. Wie zal het zeggen?

Nog een familie-verhaal.

Terwijl ik in mijn werkkamertje bezig was om het verhaal van Piet Scheepbouwer op de computer uit te werken, begon plotseling mijn fax te zoemen en rolde er het navolgende bericht uit:

'Hallo Otto,

Mijn naam is Hans Scheepbouwer. Ik ben geboren in Rotterdam op 2 januari 1947. Ik ben op 3-jarige leeftijd via kindertehuizen terecht gekomen in Zieuwent in de Achterhoek. Mijn moeder woont nog in Rotterdam, Adriana Scheepbouwer.

Ik heb of had nog een zuster, Annie de Groot, ook wonende in Rotterdam. Of zij nog in leven is, is mij niet bekend.

Ik ben in 1971 getrouwd met Lenij Lansink. Uit dit huwelijk zijn 2 dochters geboren, Natasja en Anita. Beide zijn ook al weer getrouwd.

Natasja met Erik Veld en Anita met André van Wijk. Natasja en Erik hebben een zoon, Lars, geboren 23 september 2003 en Anita en André een tweeling, 2 dochters Iris (de oudste) en Mirthe geboren op 7 juli 2004.

Mijn vrouw en ik zijn in februari 2004 verhuisd van Ziewent naar Lichtenvoorde. Ik heb de zaak en winkel (installatiebedrijf – elektra - verwarming e.d.) verkocht.

Dit is in het kort een beschrijving van onze familie.

Met hartelijke groet,
Hans en Lenij Scheepbouwer en
(klein-)kinderen.'

Dit is een goed voorbeeld van een korte beschrijving van een familie, zoals wij die t.z.t. graag van elke familie willen opnemen in een familieboek. U ziet, het behoeft geen ellenlang, literair verantwoord verhaal te worden, maar een korte samenvatting, zoals hier door Hans neergezet. Daarvoor dank.

Graag nodig ik jullie uit om voor het volgende nummer ook eens een poging te wagen!

5.

Op vrijdag 17 december 2004 kreeg ik het navolgende Emailbericht van Wim Wessels, de levenspartner van Hellen Scheepbouwer uit Nijkerk over haar vader Gerard Scheepbouwer die, zoals bekend, onze oudste naamgenoot is en in Zeewolde woont:

Helaas even een kort berichtje over de oudste Scheepbouwer. Donderdagmorgen om ca. 11.00 uur was hij op de fiets op weg naar de dokter om zijn oren te laten uitspuiten. Op 50 meter van de huisarts is hij met zijn fiets heel langzaam omgevallen in de groenstrook.

Omwonenden zagen het gebeuren en zijn gelijk naar hem toegegaan en naar de dokterspost gelopen. De assistente kwam gelijk naar buiten en herkende hem natuurlijk en riep: 'Opa, wat doe je nou?'

Er was op dat moment geen polsslag, dus hij is heel ver weg geweest. De ambulance was heel snel ter plekke en heeft hem naar het St.Jansdal ziekenhuis in Harderwijk gebracht. Daar is gebleken dat hij een heel zwaar herseninfarct heeft gehad en de vooruitzichten zijn niet erg positief.

Wij zijn donderdagavond nog weer bij hem geweest. Hij herkende ons toen wel, dat kon je aan zijn ogen merken, maar verder niets. Vanmorgen heeft Hellen naar het ziekenhuis gebeld. Hij heeft een rustige nacht gehad maar zijn bloeddruk was erg laag.

Dus voorlopig geen verjaardag vieren op eerste kerstdag en hij was vast van plan om honderd te worden. Zodra wij wat meer weten laten wij het je weten.

Groetjes

Hellen en Wim

Het vervolg kwam direct na de kerstdagen.

Doordat wij tijdens de kerstdagen niet thuis waren en ik niet onmiddellijk mijn emailpost had gecheckt, wist ik nog niet van het ongeval. Het lag in mijn voornemen om Gerard na onze thuiskomst alsnog te feliciteren met zijn 98ste verjaardag en het feit, dat hij nu ook in jaren de oudste Scheepbouwer ooit was geworden. Immers, zijn broer Arie was in 2002 op 97-jarige leeftijd overleden.

Terwijl ik dat zo stond te overwegen viel de post op de mat. Daarbij ook een overlijdenskaart. Wie schetst mijn verbazing dat daarin het overlijden van Gerard werd gemeld.

En zo gebeurde het, dat wij als één van de eerste - droeve - plichten op de eerste werkdag in het nieuwe jaar naar Bilthoven afreisden om, mede namens de gehele Scheepsbouwerclan, afscheid te nemen van Gerard. Wij hebben dat afscheid uiteraard vergezeld doen gaan van een bloemengroet namens ons allen!

In een drukbezochte en warme bijeenkomst werd afscheid genomen van Gerard. Op de kist lag het blauwe petje, dat hij altijd droeg als hij ging fietsen.

Zijn oudste dochter en schoonzoon uit Amerika, die hij zo vaak bezocht en die hij ook dit jaar zou bezoeken i.v.m. hun 50-jarig huwelijk, waren aanwezig en van zijn middelste dochter, die in Australië woont, werd een lange email voorgelezen.

Hellen sprak in haar bijdrage over de vaste wens van Gerard om honderd te worden. Het heeft niet zo mogen zijn.

Opmerkelijk is nog, dat Hellen na afloop vertelde dat de verplegers op de ambulance aan de bij het ongeval aanwezige assistente van de dokter vroegen om een afschrift van de medische status van Gerard die de dokter over hem had bijgehouden. Dat zou makkelijk zijn voor de behandelaars in het ziekenhuis.

De assistente antwoordde: 'Dat zou niet veel zin hebben, want in zijn dossier staat alleen dat hij 4 x per jaar langskwam om zijn oren te laten uitspuiten! Kortom, hij had nog nooit wat gemankeerd!

Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer kreeg ik bericht dat mijn oudste nicht

Catharina Agatha Scheepbouwer

op 28 januari 2005 op 80 jarige leeftijd in Zaandam is overleden.

Zij was geboren op 17 maart 1924 en weduwe van Arie Vink. Uit hun huwelijk zijn twee kinderen geboren.

Wij wensen de twee kinderen en de overige familie sterkte bij het verwerken van dit overlijden!

6. Uit de pers.

Er hebben mij geen saillante artikelen uit de pers bereikt, zodat ook hier niets valt te melden.

Blijf echter kijken en als U iets opvalt in relatie tot onze familie, knip het uit en stuur het mij toe!

7. Tenslotte.

Donaties - waarvan een ieder voor zichzelf de hoogte vaststelt, maar meestal € 12,50 per donateur bedraagt - dienen zo mogelijk vòòr 1 februari van elk jaar te worden overgemaakt op rekening **8535816 t.n.v. Het Scheep(s)journaal te Wassenaar.**

Omdat, als dit journaal U bereikt, het nieuwe jaar alweer zo oud is dat 1 februari al is gepasseerd, geef ik U in overweging zo mogelijk één dezer dagen, maar **in ieder geval vòòr 1 maart a.s.** Uw donatie voor 2005 over te schrijven.

Een aantal trouwe donateurs heeft inmiddels al aan zijn of haar verplichting voldaan. Hulde!

Helemaal tot slot nog een keer de verschillende mogelijkheden om de ongetwijfeld vele inzendingen aan de redactie te doen toekomen.

Om het Uw redacteur zo veel mogelijk naar de zin te maken, wordt toezending van te plaatsen bijdragen via e-mail of door middel van een floppy erg op prijs gesteld!

Postadres : Crocusstraat 43
2241 VX
Wassenaar

Bellen (vast) : 070-5112963

Bellen (mobiel) : 06-42388681

Fax : 070-5146549

E-mail : hoesch@wanadoo.nl